

Monja
Abdel

**MOD
MIN
VILJE**

Mod min vilje

© 2000 by Monja Abdel og

CDR-Forlag, Skolebakken 11, DK-8000 Århus C

Tlf. 8612 3078 – fax 8619 9566

www.forlagene.dk / cdr@forlagene.dk

Omslag: Ulla Rose Andersen

Tryk: Nørhaven A/S

Bind: Bøgbinderiet Centrum

ISBN 87-7841-202-1

Ekspedition:

Boghandlen eller direkte hos NBC, fax 5636 4039

FORORD

Denne bog er baseret på virkelige begivenheder. Med udgangspunkt i sin storesøsters oplevelser, har Monja Abdel beskrevet en ung piges skæbne. En pige, der mod sin vilje bliver gift med en ukendt fætter i sine forældres hjemland.

Monja Abdel har skrevet bogen for at fortælle andre, hvad der kan ske, når en ung nydansk pige bliver tvunget eller presset ind i et ægteskab, som forældrene har arrangeret. Hun mener, at mange piger ikke ved, hvad de går ind til, når de bliver gift med en mand, der har en helt anden kulturel baggrund, end de selv har.

Monja Abdels håb er, at disse piger begynder at træffe deres egne valg, selv om det også har en pris. At de begynder at turde tro på, at det er deres liv, ikke deres forældres liv, de skal leve.

KAPITEL 1

Klokken var otte, og det ringede ind på skolen. Jeg var ikke meget for at møde om mandagen, for mine klassekammerater havde altid været i byen i weekenden. Jeg måtte ikke tage i byen for mine forældre, men det virkede ret pinligt bare at sidde og høre om de ting, de andre havde lavet sammen. Så jeg fortalte, at jeg også havde været i byen sammen med mine venner. Vi sad og snakkede frem og tilbage, til læreren kom. Vi skulle have engelsk i første time. Jeg kunne ikke fordrage det fag, for jeg blandede altid arabisk og engelsk sammen, og det lød helt forkert. De andre sad tit og fniste i baggrunden. Men heldigvis var det også den sidste engelsktime, vi havde tilbage på skolen. Om få dage var det sommerferie.

Alle de andre glædede sig til ferien, og efter ferien skulle de begynde på noget nyt. En ny skole, en uddannelse. Jeg viste ikke rigtig, hvad jeg skulle lave efter sommerferien. Jeg havde engang fortalt min mor, at jeg gerne ville have en uddannelse som advokatsekretær. Jeg havde

altid fået gode karakterer i skolen. Men hver gang, jeg nævnte ordet uddannelse, kom vi op at skændes. Min forældre var bange for, at jeg ville få en kæreste eller måske begynde at opføre mig som en dansker. De følte sig mere sikre, hvis jeg blev hjemme. De mente, at jeg havde fået den undervisning, som jeg havde brug for. Og selv om det var mit største ønske at læse videre, turde jeg aldrig for alvor sige mine forældre imod. Men én ting var sikkert. Jeg havde lovet mig selv at nyde den sidste tid sammen med mine klassekammerater.

Resten af dagen brugte vi til at planlægge sidste skoledag. Der blev diskuteret meget, hvad vi skulle. Jeg var selvfølgelig med til at snakke om, hvor vi skulle hen, og hvad vi skulle lave. Inderste inde vidste jeg godt, at jeg ikke ville få lov til at tage med for mine forældre. Men det kunne jeg ikke fortælle de andre, for jeg havde jo altid fortalt dem noget andet. Jeg havde fortalt, at mine forældre altid havde givet mig lov til at gå i byen i weekenden og være sammen med dem, jeg havde lyst til. Det var på en eller anden måde for at blive respekteret i klassen. Jeg ville ikke føle mig udenfor. Diskussionen endte med, at vi besluttede at tage på Bakken om aftenen den sidste skoledag. Det var jeg helt med på.

Da vi fik fri, tog jeg hjem. Jeg nåede kun lige at komme inden for døren, før min mor sagde, at jeg skulle hente min lillesøster i børnehaven. Jeg var glad for, at børnehaven lå tæt på, for det

var altid mig, der hentede min søster. Selv om min mor gik hjemme hele dagen, kunne hun ikke engang hente sin egen datter. Min mor havde ikke noget arbejde, ikke nogen uddannelse. Hun fik engang et tilbud om at begynde på en sprogskole, men det var hun ikke interesseret i.

Da klokken blev fem, kom min far hjem fra arbejde. Min mor havde altid aftensmaden klar til ham.

Mens vi sad og spiste, tænkte jeg på, at skolen snart var forbi. Og jeg kunne ikke lade være med at spørge, om jeg måtte tage over til min veninde, Katja.

Min far stirrede på mig. Dræberøjne. Det skulle jeg ikke have spurgt om. Han slog i bordet og begyndte at råbe op om, at jeg ikke måtte have nogen danske veninder. Jeg kunne ikke lære noget godt af danske piger, for de både ryger, drikker og går i byen. Men hvis det var angående lektier, så kunne hun jo bare komme hjem til mig.

Jeg var lige ved at skribe. Det var bare for meget. Jeg var seksten år og kunne ikke engang få lov til at besøge min veninde. Hvorfor kunne de ikke forstå, at jeg havde brug for at komme lidt ud? Jeg vidste udmærket, at hvis Katja kom, ville vi ikke få lov til at sidde i fred. Enten skulle min lillesøster være inde på værelset hos os. Eller også skulle jeg hjælpe min mor. Det var jo heller ikke sådan, at vi altid havde lyst til at skulle sidde og læse. Engang imellem snakkede Katja og jeg om pigeting. Hvordan den første gang skulle være. Hvordan vores drømmemand

skulle se ud. Og jeg var bange for, at min mor ville høre os. Selvom hun ikke ville tale dansk, forstod hun en del. Det havde jeg oplevet flere gange, og privatliv havde jeg ikke meget af.

Det endte, som det altid gjorde. Jeg sagde undskyld, fordi jeg havde spurgt, om jeg måtte tage over til Katja.

Næste morgen stod jeg tidligt op. Det tog mig lang tid at finde noget tøj frem. Det var jo ikke alt, jeg måtte gå med, og det endte faktisk altid med, at jeg tog et par cowboybukser og en lang bluse eller skjorte på. Jeg skyndte mig ind i stuen for at sige godmorgen til mine forældre, og jeg spurgte min far, om jeg måtte få tyve kroner. Det var aldrig noget problem. På vej til skole gik jeg forbi kiosken og købte ti Prince. Jeg kunne godt lide at sidde i skolegården og ryge sammen med mine venner. Så følte jeg mig ligesom dem.

Da jeg kom over på skolen, sad halvdelen af klassen i skolegården. Jeg gik hen til dem og satte mig ned. Jeg kunne lide de fleste i min klasse, men Katja var den eneste, jeg rigtig snakkede med. Hun var en stille og meget sød og forstående pige. En god veninde. Men jeg havde aldrig nogensinde fortalt hende sandheden om mig selv, for jeg havde været bange for, hvordan hun ville reagere. Jeg havde i stedet fortalt hende, hvor tolerante mine forældre var, og når hun havde spurgt, om jeg ikke ville med hjem til hende, havde jeg næsten altid fundet på en eller anden undskyldning. Jeg tror, at jeg kun havde

været hjemme hos Katja fire gange i løbet af de ti år, vi havde gået i skole sammen. Og nu var det for sent at fortælle hende, hvordan mit liv virkelig var. Det ville simpelthen være for pinligt at skulle sige, at jeg havde løjet om det hele.

Det ringede ind til første time, og vi snakkede igen om sidste skoledag. Vi havde besluttet, at vi skulle klæde os ud. Det eneste, vi manglede, var at finde ud af, hvornår vi skulle mødes på fredag, og hvem der skulle købe morgenbrød på vej til skole.

Jeg havde fået lov til at være med til afslutningen på skolen af mine forældre. Jeg glædede mig utrolig meget.

KAPITEL 2

Endelig blev det fredag. Jeg stod op klokken seks, for det hele skulle bare være perfekt. Jeg havde fået lov til at låne min mors smukke kjole, og det var første gang, at jeg skulle have sminke på i skole. Jeg havde sommerfugle i maven af bare glæde.

Jeg gik i gang med at lægge makeup, og efter en times tid var jeg klædt om og parat. Jeg stillede mig foran spejlet og kiggede på mig selv. Jeg var faktisk meget flot, når jeg gjorde noget ud af mig selv.

Jeg ville nu helst have været klædt ud som noget andet end fin dame, men det ville jeg aldrig få lov til af mine forældre. Den eneste grund, til at jeg havde fået lov til at låne min mors kjole, var, at jeg havde fortalt dem, at man skulle komme klædt fint på den sidste dag i skolen.

Jeg skyndte mig ind i stuen for at sige godmorgen og for igen at få nogle penge til cigaretter. Det, jeg godt kunne lide ved min far, var, at han aldrig sagde nej, når jeg bad om penge. Han spurgte heller ikke, hvad de skulle bruges til.

Jeg sagde farvel og var på vej hen mod døren, da min mor råbte, at jeg skulle vente på hende. Jeg troede, at hun ville sige noget til mig eller give mig et kram. Men hun tog sin frakke på. Hun sagde, at hun ville med hen på skolen. Noget måtte holde øje med mig.

Jeg stod i gangen, helt paf. Jeg kunne ikke tro mine egne ører. Skulle jeg nu have min mor med for at holde øje med mig, bare fordi vi skulle fejre den sidste skoledag?

Nej. Hun skulle ikke få lov til at ødelægge min sidste dag med mine klassekammerater. For første gang nogensinde satte jeg mig op imod min mor. Jeg fortalte hende lige ud, at jeg ikke ville have hende med. Og at der overhovedet ikke var nogen grund til det. Mere fik jeg ikke sagt. Inden jeg nåede at se, hvad der skete, lå jeg på gulvet. En skarp smerte bredte sig fra venstre side af mit hoved. En skinger tone peb i mit øre. Min far havde slået mig. Det havde han aldrig gjort før. Tårerne løb ned af mine kinder, jeg rejste mig op og løb ind på mit værelse.

Jeg kunne høre, at min mor og far skændtes. Lidt efter gik jeg ud på badeværelset for at vaske sminken af. Da jeg kiggede i spejlet, fik jeg et chok. Jeg var helt rød på den ene kind, og først nu opdagede jeg, at jeg rystede over det hele.

Det var min sidste skoledag. Jeg havde glædet mig så meget til at fejre den med min klasse. Hvordan kunne de gøre det mod mig? Jeg gik tilbage på mit værelse, og lidt efter kom min

mor ind og satte sig ved siden af mig. Jeg kunne se, at hun havde grædt. Hun sagde, at hvis jeg stadigvæk havde lyst, så måtte jeg godt tage af sted, jeg skulle bare skifte tøj. Jeg sad en time og overvejede, om jeg skulle tage hen på skolen. Hvad skulle jeg fortælle de andre? Min kind var helt rød og hævet. Men jeg ville ikke sidde her. Jeg ville ikke være hos mine forældre. Jeg rejste mig og tog et par cowboybukser og en skjorte på. Og gik uden at sige farvel.

Da jeg nåede hen på skolen, satte jeg mig i skolegården og tog mine cigaretter frem. Hvad skulle jeg sige til de andre? Skulle jeg fortælle dem, hvad der var sket? Skulle jeg sige sandheden om mig selv? Nej, det kunne jeg ikke. Jeg havde kendt dem siden børnehaveklassen, og jeg havde altid fortalt, at jeg måtte gøre, hvad jeg havde lyst til. De ville synes, at jeg var en løgner. Hvis jeg bare havde været ærlig fra starten af. Men det var for sent nu.

Klokken var blevet ti, og de andre sad nok og spiste morgenmad. Jeg besluttede mig for at gå op til dem i klassen. Jeg havde mest lyst til at blive væk, men jeg ville på den anden side gerne sige farvel til mine klassekammerater. Jeg viste, at jeg ikke ville få lov til at se dem igen.

Jeg stod uden for klasseværelset i flere minutter, før jeg fik taget mig sammen til at åbne døren og gå ind. Vores lærer var ved at holde tale, og jeg satte mig hurtigt ned. De havde sat bordene sammen, så vi sad i en rundkreds. De

andre var alle klædt ud, og de så glade ud. Hvor var de heldige.

Da vores lærer var færdig med talen, kom tre af pigerne straks hen til mig og spurgte, hvorfor jeg ikke var klædt ud, hvorfor jeg så så trist ud, og hvad der var sket med min kind. Jeg følte, at alle i klassen på en eller anden måde vidste, hvad der var sket. Men jeg fortalte bare, at jeg var væltet på cyklen og havde slået mit hoved mod en sten. Det var derfor, at min kind var så rød, og jeg havde været nødt til at køre hjem for at skifte tøj. Flere kom hen og gav mig et kram og spurgte, om der var noget, de kunne gøre for mig. Hvor havde jeg lyst til at fortælle dem sandheden om mine forældre. Bare fortælle det hele. Men jeg smilede til dem og sagde, at jeg havde det fint.

Vi begyndte så småt at rydde op. Nu skulle vi ned i skolegården og kaste med karameller. Jeg havde selvfølgelig glemt mine derhjemme. Jeg gik ud på toilettet, mens de andre fik ordnet det sidste i klasseværelset. Mit hår sad grimt. Mit ansigt var næsten forvrænget på grund af den hævede kind. Og jeg havde den slags tøj på, som jeg altid gik i. Mit højeste ønske var at være som Julie fra klassen. Hun var høj og tynd, og hun var bare så flot. Hun gik altid i det nyeste, mest smarte tøj, og hun var altid sammen med Mike, som så lige så godt ud.

Det bankede på toiledøren. Det var Katja. Hun sagde, at de andre var gået ned i gården.

Jeg kom koldt vand i ansigtet, låste mig ud og smilede til Katja, og vi gik ned til de andre.

Klokken et var sidste skoledag forbi. Vi sagde farvel til lærerne og hinanden og aftalte, hvor vi skulle mødes på Bakken om aftenen. Jeg var begyndt at gå hjemad, da Katja indhentede mig og spurgte, om hun ikke skulle komme og hente mig, så vi kunne følges ad på Bakken. Hun ville komme klokken syv. Jeg gav hende et kram og sagde, at det var en god ide. Jeg vidste godt, at det ikke ville blive til noget.

Jeg var lige kommet ind ad døren, da min mor råbte, at jeg straks skulle hente min lillesøster i børnehaven, fordi de havde ringet og sagt, at hun havde feber. Da jeg nåede hjem med hende, råbte min mor igen ad mig. Jeg skulle ringe til vores læge med det samme og få en tid i dag. Selv om hun havde boet i Danmark i tyve år, ville hun ikke engang ringe til lægen selv. Men selvfølgelig ville jeg ringe. Jeg ville gøre alt for min lillesøster, jeg elskede hende over alt på jorden.

Men vi kunne ikke få nogen tid den dag. Jeg lagde røret og fortalte min mor, at lægesekretæren havde sagt, at vi kunne komme i morgen. Hvis min søster fik det værre inden, skulle vi kontakte lægevagten.

Min mor stirrede ondt på mig. Hun sagde, at hver gang min far ringede, så fik de altid en tid samme dag. Det var bare fordi, jeg ikke ville hjælpe hende.

Jeg var så træt af altid at diskutere med hende, så jeg sagde ingenting. Jeg gik ind på mit værelse, tog mine hovedtelefoner frem og satte mig ned ved anlægget. Det bedste var bare at sidde og høre musik. Sidde og fantasere om et andet liv. Om at kunne gøre som andre.

Jeg må være faldet i søvn. Jeg vågnede brat ved, at min mor kom ind. De skulle til lægevagten med min lillesøster, sagde hun. Hvad var klokken? Åh nej, Katja ville hente mig. Jeg skulle nå at finde på en undskyldning og ringe og aflyse aftalen. Som andre gange før. Jeg kiggede på uret, den var allerede kvart i syv. Der gik helt panik i mig, og jeg skyndte mig hen til telefonen. Men inden jeg fik løftet røret, ringede det på døren.

Jeg lukkede op, og der stod Katja. Hun var rigtig klædt på til en tur i byen. Jeg havde aldrig set hende så flot før. Hun havde de strammeste bukser på, og en lille kort bluse. Hun kiggede overrasket på mig og spurgte, hvorfor jeg ikke var klar.

Hvad skulle jeg sige? At jeg hele tiden havde vidst, at jeg ikke kunne komme med på Bakken? At jeg altid havde løjet? Jeg begyndte at forklare, at jeg havde sådan en hovedpine. Jeg havde jo slået hovedet, da jeg væltede med cyklen. Efter jeg var kommet hjem fra skole, var jeg besvimmel. Mine forældre var ikke hjemme, men jeg havde ringet efter dem, og de var på vej.

Katja kiggede længe på mig. Jeg syntes, det

så ud, som om hun fik tårer i øjnene. Men jeg kunne ikke se hende direkte ind i øjnene, jeg var så ked af at lyve over for hende. Hun sagde så, at hun ville vente, til mine forældre kom hjem, så hun var sikker på, at der var nogen ved mig. Men tanken om, at min mor og far skulle se min veninde, klædt i det tøj, var forfærdelig. Jeg vidste, at de ville æde mig med det samme, bare for at stå og snakke med hende. Jeg fortalte hende, at jeg havde det o.k. og ville tage et bad, for jeg skulle ind til vagtlægen. Hun skulle bare tage af sted, ellers ville hun også komme for sent til at møde de andre på Bakken. Hun nikkede lige så stille. Vi gav hinanden et kram, og jeg sagde, at hun skulle hilse de andre fra mig.